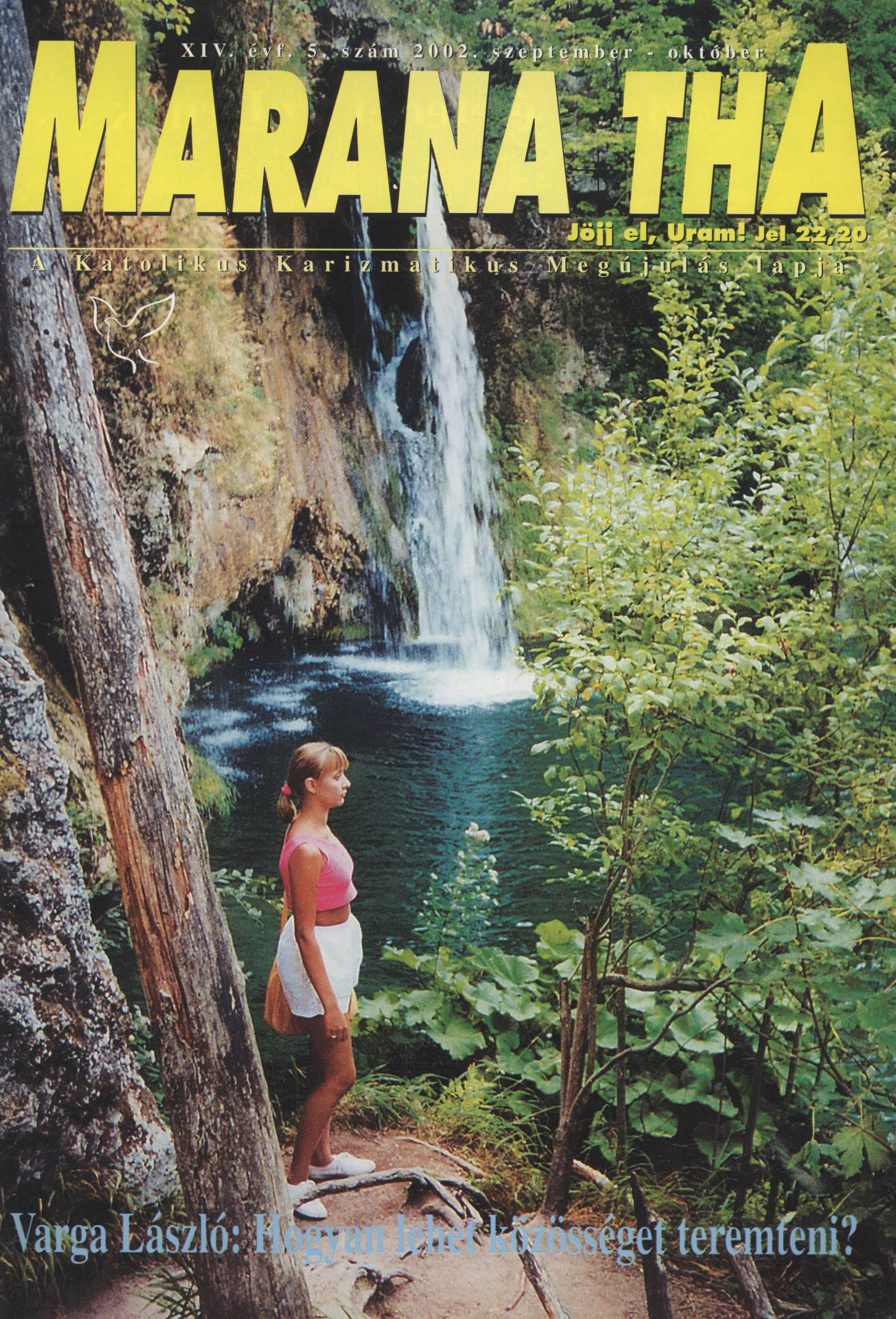
XIV. évf. 5. szám 2002. szeptember - október

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

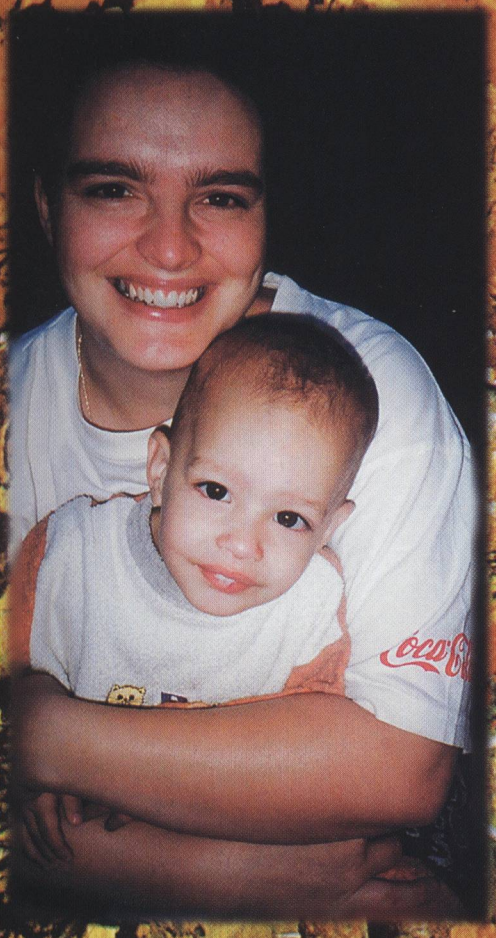
A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

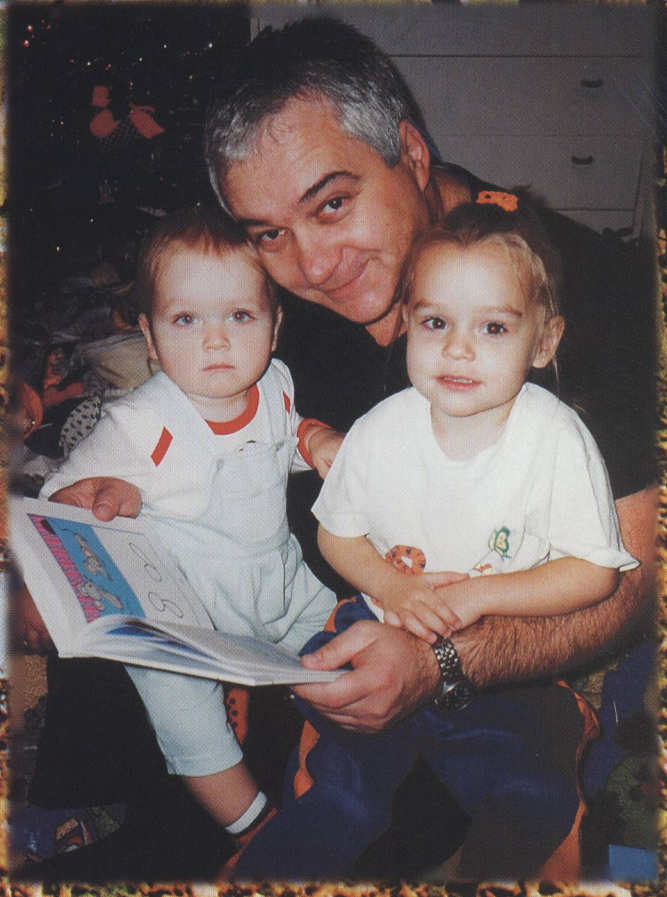
Varga László: Hogyan lehet közösséget teremteni?

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

7. Add át életedet az Úrnak

Jézus kereszthalála által Isten gyermekei lettünk. Az istengyermekség nem kényszer, hanem állandó hívás. A hívásnak való engedelmesség küzdelem. Isten minden nap arra hív, hogy bízd rá magad. Add át neki vágyaidat, reményeidet, terveidet. Bízd rá testedet, lelkedet. Ezért írja Pál: „Adjátok át testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul". (Róm 12,1). Az áteredő bűn miatt az ember bizalmatlan Isten iránt. Saját törvényei szerint akar élni. Magunkat Istennek adni annyi, mint biztos alapot vetni a jövőnek. Annyi, mint gazdagodni az örömben és belső békében. Annyi, mint gyermeki szívvel az Atya kezébe helyezni sorsunkat. „Ha olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába" (Mt 18, 3). Magunkat Istennek adni annyi, mint szeretet égő lelkesedésével egész lényünket kiszolgáltatni neki.

Arcodon Isten dicsősége ragyog

Amikor Szent Ireneusz az embert Isten dicsőségének nevezi, ezzel kifejezi, hogy az az élet, melyet Isten az embernek ajándékoz, egészen más, mint a többi teremtmény élete. Az emberi életben Isten megnyilvánul, felismerhető benne az Ő jelenléte. Amikor Pál Lisztrában meggyógyította a bénát, az emberek annyira meglepődtek, hogy így kiáltottak: *„Istenek szálltak le hozzánk!"* (ApCsel 14,12). Alig tudták elmagyarázni az apostolok a tömegnek, hogy ami történt, az élő Isten műve, *„aki az eget és a földet teremtette"* (16) és azért vannak itt, hogy a Hozzá való megtérést hirdessék. Ez a legnagyobb csoda, hogy a hit és a szeretet által *„bennünk lakik"* (Jn 14,23) az Isten és általunk akar cselekedni (1Kor 3,9).

Az ember legnagyobb méltósága, hogy bensőséges kapcsolatba léphet Teremtőjével és láthatóvá válik benne az isteni természet szépsége.

A Teremtés könyvében Isten a világ királyává teszi az embert, amikor azt mondja: *„Uralkodjatok minden teremtményen"* (Ter 1,28). Ezzel megerősíti az embert elsőbbségében. Minden teremtmény és minden dolog csak utána következhet! Ez azonban felelősséget is jelent. Nem engedheti az ember, hogy a dolgok rabjává legyen. Az ember élete olyan ajándék, amelyet Isten önmagából adott. A Sirák Fia könyvének szerzője elcsodálkozik az ember képességein, értelmén, szabad akaratán, a jó és a rossz megkülönböztetésének adományán (Sir 17,6).

Az élet sokkal több az időbeli létezésnél. Az élet az Istennel való szerető kapcsolatban való állandó növekedés, egy egész örökkévalóságon át. Mert *„Isten halhatatlanságra teremtette az embert"* (Bölcs 2,23).

Ettől a növekedéstől függ bátorsága, győzelme a rossz fölött, öröme, szabadsága, képességeinek kibontakoztatása, mindenki mással való kapcsolata. Ezért annyira fontos időt szánni Istennek. Nemcsak az imára és a bibliaolvasásra gondolok, hanem a bensőséges együttlétre. Ebben tárul fel a szív mélysége, itt válik valóra az egyesülés az Úrral. Nevezzük ezt akár szemlélődésnek, akár egyszerűen belső elcsendesedésnek, Istenre figyelésnek. Ez annyira fontos, mint a mindennapi kenyér. Ha ez hosszabb időn át hiányzik, akkor a világ hatása egyre erősebb lesz. A dolgok elkezdenek uralkodni az ember lelkén és elveszíti egyensúlyát.

Az Isten emberről alkotott terve Krisztusban teljesedik be a maga teljes gazdagságában! Mindazok, akik Krisztus követésére vállalkoznak, az élet teljességét kapják ajándékul. Mennél odaadóbban követi az ember Krisztust, annál inkább megszabadul a bálványimádás rabszolgaságából, és találja meg a maga identitását.

Az az élet, amely **Istentől jön** és hit által bennünk van, *„világosság"* (Jn 1,4). Mert *„Istentől született"* lét és részesedés Isten szeretetének teljességében (Jn 1,13).

Jézus ezt az Istentől született életet feltételként állítja elénk. Ezáltal érhető el az a cél, amelyre Isten teremtette az embert. *„Ha valaki nem születik újjá fölülről, nem láthatja meg Isten országát"* (Jn 3,3).

Jézus egész küldetésének az a tárgya, hogy nekünk adja ezt az életet. *„Aki leszállt a mennyből, életet ad a világnak"* (Jn 6,33). *„Aki engem követ... övé lesz az élet világossága"* (Jn 8,12).

A követés nemcsak egy keresztény értékrend betartását jelenti, hanem a Jézussal való személyes egységet, a Vele való állandó közösséget, a Benne való létet. Ezért mondja: *„Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Benne, örökké éljen"* (Jn 6,39). A Szentlélek által lehet „látni" Jézust, a Lélek adja meg azt a hitet, amelyben teljesen rábízzuk, kiszolgáltatjuk magunkat Neki. Ez csak a szeretet magas fokán valósulhat meg. *„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk, és benne fogunk lakni"* (Jn 14,23).

Amikor szeretünk valakit, „halljuk" őt. Szavaiból sokkal többet hallunk, mint azok, akik közömbösek iránta. Ha szeretjük Jézust, meghalljuk azokat a szavakat, amelyek szívünkbe árasztják az igazi életet. Amikor sokan elmennek a kafarnaumi zsinagógából Jézus „kemény beszéde" miatt, Jézus megkérdezi apostolait: *„Ti is el akartok menni?"* Péter megdöbbenten válaszol, mint

egy gyermek, akit anyjától el akarnak szakítani: *„Kihez menjünk? Az örök élet igéi Nálad vannak"* (Jn 6,68). Ezzel kifejezi Péter azt a meggyőződését, hogy az egész világon senki sincs, akitől meghallhatná az „élet" szavait.

Ezt az életet újra említi Jézus utolsó szavaiban: *„Az örök élet az, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust"* (Jn 17,3).

Megismerni az Atyát és az Ő Fiát azt jelenti, hogy az ember befogadja életébe az Atya – Fiú – Szentlélek szeretetközösségét, és így élete megnyílik az örök életre, az isteni életben való részesedés által.

Ez a megismerési folyamat a Szentlélek segítségével megy végbe. Megismerni az Atyát a Fiú által a Szentlélekben – ez a keresztény élet alapja.

Az „Evangelium vitae" alapján
Katona István
főszerkesztő

Hogyan lehet közösséget teremteni?

- Tanítás közösségvezetők részére -

III/1. rész

Amióta megismerkedtem a franciaországi lelkiségi mozgalmakkal és különösen a Bárka közösséggel, azóta a szentségimádás került hivatásom középpontjába. Ez meghatározza a megújulásban való szerepemet és helyemet is, és közösségeinknek a helyét is.

Kaposváron úgy születtek meg a közösségek a plébánián, hogy letérdeltünk.

Semmit sem csináltam, csak hallgattam az Úr előtt és a többit Rá bíztam, mert Ő teremtette őket, Ő halt meg értük – nem én –, Ő hívta meg őket és Ő adta nekik a Szentlelket is. Én teret adok ahhoz, hogy ez működjön, bennem is, meg bennük is. Sokan lettünk, akik „megfertőződtünk" a csendtől, meg a szentségimádás utáni vágytól.

Körülbelül négy éve van egész napos szentségimádás az egyházközségben a templomban. Reggeltől estig nyitva a templom, ki van téve az Oltáriszentség. Ha otthon vagyok és nincs más feladatom, akkor gyóntatok a templomban és végzem azt, amiért pap lettem.

A közösségeket nem én szervezem. Annyit segítettem a közösség szervezésében, hogy elkezdtük a szentségimádás bevezetése előtt a Szentlélek szemináriumokat. Azért, hogy átlelkesítsük az egyházközség tagjait, hogy járja át őket a Szentlélek és azután a többit majd meglátjuk. Ebből születtek a karizmatikus imacsoportok. Később születtek még más-más közösségek is: házas közösségek, családos közösségek, házas hétvégék, Hit és Fény közösség. Sok minden megszületett: börtön- és kórház-misszió, és egyéb. Ezeket én nem terveztem be, mert nem tudom, hogy mit kell csinálnom a következő héten, és nem is akartam tudni. Azt sem, hogy hol kell szolgálnom ezután az egyházban, ez a Jóisten dolga. Szeretnék teljesen szabaddá válni a szolgálatra és az Istennel való együttműködésre. Ezt tanítgatom a testvéreknek, hogy teljesen szabaddá váljanak az Istennel való együttműködésre, akárhol vannak.

Hiszem, hogy amikor teret adunk és lehetőséget, akkor a Szentlélek segít megtanítani a szolgálatok betöltésére a szenteket. Én nem fedeztem fel különösebben, hogy milyen lehetőségek vannak. **Önként eljöttem a Lelkipásztori Intézetbe, meghallgattam útkereső testvéreimet.** Én is elmondtam útkeresésemet, aztán időnként megosztottam a közösséggel, hogy mit szólnak hozzá. Amire rámozdul valaki a közösségből, arra azt mondtuk, hogy talán a Szentlélek mozgatta a vizet. És akkor elkezdtünk abba az irányba mozogni. Így született tulajdonképpen minden.

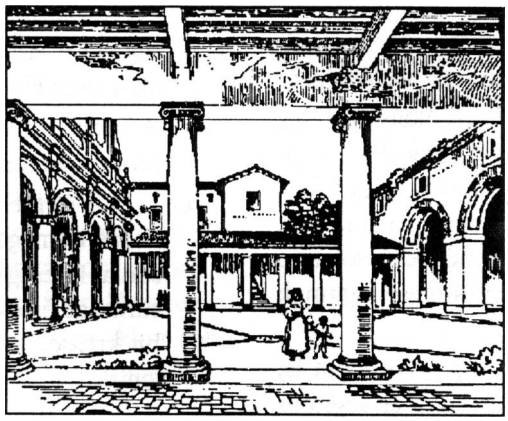
Nem nagyon tudom követni. Olyan vagyok, mint egy nagypapa, akinek nagy lett a családja. Valami miatt össze kellett írni, hányféle területen dolgoznak a testvérek. Gyönyörű: negyven valamennyit írtak össze! Én csak koordinálom a képviselő testületet és a közösségvezetőket.

Amit a legfontosabbnak tartok, azt **szentségimádás alatt értettem meg: az egység szolgálata az egyházban**. Úgy láttam és úgy tapasztaltam, hogy ha sikerül a szívemben megőrizni az egységet, vagy kiűzni a megosztottságot és megengedni Jézusnak, hogy a bennem lévő megosztottságokat meggyógyítsa, akkor a test egyik tagja gyógyul és ezáltal vele gyógyul a többi is.

Ennek ellenére nyugodtan mondhatom, hogy ilyenkor óriási támadásba lendül az ördög. Ha sikerül bárhol az egységet megépíteni, mondjuk hidat építeni a bizalom útján, az teljesen biztos, hogy közvetlen közelről beletrafál, de óriási erővel, és akkor hosszú ideig tart, míg újra fölépítjük a bizalmat.

Ezt én természetesnek tartom, mert ha én lennék az ördög, én is így csinálnám. Neki ez a dolga, hogy megosztottságot és szétszórtságot okozzon. Ettől nem szabad kétségbe esni, se zavarba jönni, és szerintem nem szabad nagy jelentőséget tulajdonítani neki. Ha meg tudta ezt tenni Jézus első közösségével, akkor miért ne tenné velünk is. Tehát ez természetes, ezzel együtt kell élni, de küzdeni kell ellene.

Amikor egy gyerek elkezd őszintén Jézushoz közelíteni és elkezd őszinte bűnbánatot tartani és keresi az utat a barátjával, akkor én ott ülök és úgy érzem, hogy semmit nem tudok. De megtanultam, hogy a Szentlélek majd elmondja a többit. És nem mindent mond el, csak annyit, amennyire szükségem van ahhoz, hogy őt Jézushoz közelebb vigyem. Ezt csak bátorításként mondom, hogy ha úgy érzed, meghaladja a feladat, a szolgálat a te képességeidet, akkor jusson eszedbe, hogy „embernek ez lehetetlen, de Istennek semmi sem lehetetlen". Minden lehetséges! **Amit tanulgatunk az az, hogy hogyan lehet összekapcsolni a hitünket az életünkkel.** Ez az egyik legnehezebb folyamat a kereszténységen belül, mert nagyon sok előadást, beszédet lehet hallgatni, de hosszú az út az elmélet és a gyakorlat között. Hosszú az út, mire egy igét teljesen meg tudsz élni és aktualizálni tudod a leghétköznapibb helyzetekben. **A szentségimádás nekem segít ebben. Amit ott meglátok, megértek Jézusból, amit elmond nekem, azt megpróbálom megélni, megérteni a legkülönfélébb élethelyzetekbe.** Nagyon nagy öröm, amikor ez sikerül.

1.

Tehát az első és legfontosabb, hogy **a vezetőnek legyen személyes kapcsolata Jézus Krisztussal.**

A házasságokban rengeteg személytelen kapcsolat van, pedig együtt vannak. Funkcionál a házasság, funkcionál a kapcsolat információ szintjén és a testi kapcsolat szintjén. De a személyes kapcsolat nem működik sok esetben. Nem képesek egymással igazán megosztani személyiségük gazdagságát.

Ugyanez történik a szentségimádásban. Azt mondom, hogy nagyon szeretem Jézust. Képes vagyok fél órát hallgatni? Képes vagyok-e arra, hogy befogjam a számat és leállítsam a szívemet és „Szólj Uram!" lelkületben figyeljek Rá? Amit mond, attól ne „szálljak" el, hogy „jé, milyen csodálatos, nekem szólt Jézus", hanem azt nézzem, hogy az előbbre vigyen engem testvéreim szolgálatában.

A személytelen kapcsolatok közelében élünk szerintem az egyházon belül is. A hivatások krízisének egyik legmélyebb gyökere, hogy sok hívő kapcsolata személytelenné válik, nem az egyházzal, hanem Jézus Krisztussal, aki meghívta. **És ha már nincs kapcsolata, csak feladata, programja, amit teljesítenie kell, csak hivatala, vagy tisztsége van, ez iszonyú nehéz.**

A személyes kapcsolat azt is jelenti, hogy egy személy hívott meg engem, és erre személyesen kell tudnom válaszolni, nemcsak azzal, hogy fölszenteltettem magamat és csinálom a dolgomat, amit a püspök rám bízott. Olyan szinten kell élnem és szolgálnom, hogy betöltse az én szívemet az Ő személye. Betöltse az életemet. Örömmel töltsön el, hogy én Jézusé vagyok és Ő az enyém. Ezt elénekeljük ezerszer, elimádkozzuk ezerszer, de mégse tölti be a szívünket akkor, amikor kellene, különösen akkor nem, amikor krízis helyzetben vagyunk, amikor bajba kerülünk. Akkor hirtelen távolinak érezzük Istent. Ez az ördög egyik legnagyobb sikere, hogy távoli Istent mutat be nekünk, illetve úgy hisszük, hogy nagyon távol van tőlünk.

Nem merjük elhinni, hogy jelen van. A szentségimádás ebben nagyon sokat segített nekem, mert olyankor kézzelfogható az Úr jelenléte. A legnagyobb ajándéka Jézusnak, hogy jelenvalóvá teszi számomra magát. Kiteszi magát elém. Abban a szegénységben, abban a tisztaságban, abban az áttetszőségben és abban a kiszolgáltatottságban, amit ez jelent. Mert faképnél hagyhatom, mert elalhatok, mert túldumálhatom a találkozást és foroghatok magam körül egyfolytában, miközben Ő jelen van. Korábban nem is fogtam föl, hogy jelen van. Meg kell tanulni jelen lenni személyesen ebben a kapcsolatban.

2.

A második, amit megemlítenék a vezető **identitás-tudata.** Nagyon sok közösség szenved attól, hogy a vezető nem azonos önmagával. Vagy alul értékeli magát, tehát

nem vállalja azt, hogy igenis felelőssége van: „téged megbíztak, neked ezt fel kell vállalnod." Vagy túldimenzionálja a szerepét és lenyomja a többieket.

Az első, amit a személyes kapcsolaton túl tisztázni kell, hogy élem-e az identitásomat, az önazonosságomat? Vállalom-e azt a nagyon nehéz és nagyon boldogító küldetést, hogy Isten engem közösségvezetőnek szánt. Ezt nem könnyű arányaiban megélni.

Nagy segítség, ha megengedem, hogy Jézus vezessen engem, vagyis vezethető vagyok az egyházamon keresztül, a Jézussal való személyes kapcsolaton keresztül. Azt tapasztaltam, hogy kevesebb botrányt csinálok, ha megengedem, hogy vezessen az Úr. Ez persze nem könnyű. Ha megengedem, hogy alakítsa a szívemet, a gondolataimat – ez a kapcsolat. El kell jutnunk oda (ahová aztán el kell vezetnünk a ránk bízottakat is), hogy a „közösség értem" alapállásból az „én a közösségért" alapállásig felnövekedjek.

Föl kell vállalnom, hogy küldetésem van, hogy hivatásom van, és vállalni kell az ezzel járó felelősséget.

A vezetésnek vannak áldásai. Ilyen áldás az, hogy rendszeresen bátorít az Úr a Vele való személyes kapcsolatban. Növekedni fog az önbizalmad, hogy képes vagy szolgálni. Világos látást kapsz, hogy mit akar Isten. Új tapasztalatokat szerzel; testvéri és mély kapcsolataid lesznek. Ezek a vezetés áldásai. Természetesen vannak terhei is.

Úgy látom a közösségeket is, a lelkivezetést is, mint egy szülést, ahol én vagyok a bába és segítem megszületni az új embert. Segítem megszületni benne Krisztust. Tehát nem én szülöm, csak életre segítem és csak annyit vagyok jelen, amennyit kell, és úgy, ahogyan kell.

Így vagyok a közösséggel is. Segíteni kell megszületni a krisztusi közösséget és Krisztust kiformálni bennük.

Az alapok közé tartozik, hogy kész vagyok-e odaszentelni magam? Amit Jézus mondott, hogy „értük szentelem magam, hogy ők is szentek legyenek az igazságban", ezt a vezetőnek vállalnia kell. Kész vagyok-e odaszentelni magam azért, hogy ők szentek legyenek az igazságban? Nem azért, hogy engem kövessenek, vagy hogy én egy elit, jó közösséget tudjak felmutatni, hanem, hogy ők megszentelődjenek. Kész vagyok-e tartósan építeni, vagyis sziklára építeni? Olyanra, ami időtálló, ami hosszú.

Azért mentem el Franciaországba, hogy találkozzak a megújulás közösségeivel. Egy hónapig barangoltam ott, és amit magammal hoztam, az az volt, hogy felismertem, mi a forrása a közösségnek. Akkor fedeztem fel a szentségimádást. Ez volt az egyik forrása: a szentségimádás. A közösségek együtt maradásának alapja – még akkor is, ha nagyon nehéz körülmények között kell élniük – a szentségimádás és az elköteleződés volt.

Az **elköteleződéstől** nagyon félünk, mert hamis szabadság fogalmunk van. Nem akarunk elköteleződni. Szabadok akarunk maradni.

Ami még fontos a közösségvezetőnek: a **szemléletmód**. Ha házasságban élsz, nem kell sokat gondolkoznod a válaszon, ha megkérdezik, házas vagy-e? Akkor azt mondod, hogy igen vagy nem. Ugyanúgy kell lennie, ha azt kérdezik, hogy Jézus követője vagy-e? Igen vagy nem?

Erre a kérdésre, hogy „Krisztus követője vagy-e?", közösségvezetőink is bizonytalan választ adnak: „Hát, nem tudom... talán..." A helyes sorrend, ha tényleg Krisztus követője vagy: **a hit, a tények és az érzések**. Nem az, hogy „úgy érzem".

a. A **hit** azt jelenti, hogy elfogadod az értelmeddel és egész lényeddel meghajolsz az elfogadott igazság előtt. A hit meggyőződés, bizonyíték afelől, amit nem látunk – és erre ráteszed az életed!
b. A **tények**: a Szentírás, a szentségek, az egyház tanítása, a szentek élete.
c. Ezután jönnek az **érzések**, amire nem mindig bízhatod rá magad, mert nem mindig jelzik pontosan az igazságot. Mi fordított sorrendben közelítünk: az érzéseink felől közelítjük a hitet. Ez a hit krízise, ami korunkat és egyházunkat is jellemzi.

Mit jelent az, hogy a hit krízise?

Lázár föltámasztásánál jól láthatjuk a hit krízisét Márta és Mária szívében. Mártánál karakterisztikusabban jelenik meg. Jézus azt mondja Mártának: „Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!" Utána odamennek a sírhoz és azt mondja Jézus, hogy hengerítsék el a követ. Erre Márta mit mond? „Uram, már szaga van!" Ez az, amikor nem a hitre támaszkodik, hanem el van ájulva a hullaszagtól. Ez az, amikor az érzések és a tapasztalatok felől közelítjük meg a hitet, és nem fordítva, hogy ha Jézus azt mondta, hogy „hengerítsétek el", akkor lehet hullaszag is.

Ezt próbáld meg bevinni az adott helyzetedbe! Hányszor vagy úgy, hogy elájulsz a tapasztalattól, hogy milyen az egyház, milyen a pap, milyen a közösséged, milyenek a közösségvezető társaid és nem jutsz el a hitig. Nem jutsz el addig az örömhírig, hogy Jézus Krisztus teste vagytok, és ennek a **testnek feje Krisztus**. Akkor is, hogyha az összes pap elmegy, nem számít! A hitem oldaláról közelítem az egyházat, és az akkor is Krisztus Teste lesz, hogyha a „hulla beteg", vagyis ezer betegségjel van rajta. Akkor is tele vagyok reménnyel.

Nem vagyok vak. Jézus nem azt kérte, hogy vakok legyünk, hanem azt kérte, hogy szeressünk.

Látom, hogy milyen és mégis hiszek és szeretem! Szeretem ezt az egyházat, mert a hit oldaláról közelítem meg. Magamat is csak ezért bírom szeretni! A tapasztalattól elájulnék, hogy magamat hányszor kapom rajta bizonyos dolgokon, hogy hol tartok, vagy hol nem tartok. Ha nem a hit oldaláról közelítem meg magamat, akkor búcsút mondhatok a fejlődésnek, a vezetésnek.

Isten azt mondta: „Már a világ teremtése előtt kiválasztottalak és arra rendeltelek, hogy szent legyél." Így hát semmi kétségem afelől, hogy ez a kétbalkezes – aki én vagyok – lehet szent. Nem magam miatt, mert ha magamból indulok ki, akkor soha! Én nem merném elhinni magamról ezt. De ha Jézus mondta, ha ez a kinyilatkoztatásban benne van, akkor ez evidencia, vagyis nem kérdés. Hogy hogy lesz ez? Ővele együtt!

Ugyanezt gondolom a közösségekről is. Ezért nagyon nagy kísértésnek tartom, ha a közösségvezetőket, ugyanúgy mint a gyerekeket a szüleik, összehasonlítgatják, egymásnak ugrasztják és megosztottságot szítanak. Nem fedezik fel, hogy mindenki megismételhetetlen ajándék Isten szemében. Az értelmi fogyatékos és az egészséges is. És az a csoda, hogy Isten Szentlelke benne él. Attól gyönyörű és az a legnagyobb szépsége, amit soha nem fog elveszíteni: hogy a Szentlélek temploma. Ha ezt nem látom testvéreimben, akkor soha nem jutok el Isten dicsőségének megtapasztalásáig.

Ezt nekem legélesebben három helyen kellett megélnem: a börtönben, a kamaszoknál és a kórházban, különösen az elfekvő részen, ahol csak hittel lehet igazán odaállni. Ha egy gyilkos elé odaállsz, bármit mondhatsz neki, nem fogja elhinni, de hogyha te hiszel abban, hogy ő is Isten gyermeke – azért, mert Jézus mondta ezt róla –, akkor működésbe lép a hit. A hit elkezdi mozgatni a hegyeket, és eljutunk valami egészen új tapasztalatra. Ha nem innen közelítek, akkor soha nem jutok el sehova, legföljebb maszekolgatok egy kicsit.

Ugyanez érvényes a kamaszra is, aki a legvadabb arcát mutatja, ha kell, és a legszélsőségesebb indulatokat fogja produkálni, ha én nem hiszek abban, amit Jézus róla állít, hogy ő Isten gyermeke, a Szentlélek temploma és Krisztus testének tagja. Jézus meghalt érte és eltörölte az összes bűnét, csak még nem tudja a gyerek. Nekem ezt kell majd közvetítenem, de csak akkor tudom megtenni, ha én magam hiszek benne. Akkor is, amikor éppen meg akarta fojtani a másikat. Nem akkor, amikor én ezt olvastam a Szentírásban, hanem itt és most.

Ugyanez a helyzet a haldoklónál és a szenvedőnél, aki elveszítette a reményét. Nincs reménye, mert megmondták neki, hogy a rák szét fogja enni a testét, és ez hosszú folyamat lesz. Ilyenkor hogyan lehet igazi reményt adni neki, nem csak áltatni őt?

Úgy, hogy nemcsak idézek például a Kolosszei levélből, hanem a hit oldaláról közelítem meg, hogy Jézus Krisztus benne a megdicsőülés reménye. Még nem tudom, hogy hogyan, majd a Szentlélek segít, amikor kell. A helyén kell lennie bennem mindennek ahhoz, hogy meg tudjam osztani az örömhírt.

A hit oldaláról kell közelíteni a valóságot és nem fordítva. A valóság a hitben van, mert a valóság Krisztusban van.

A sorrend nagyon fontos. Különben teljesen rezignáltak lesznek a közösségvezetők. Értelmetlennek tartják a küzdelmet, ha a tapasztalatból és az érzésből indulnak ki.

Lehet, hogy a vezető minden energiáját belefekteti, hogy a találkozó sikerüljön és mégis csak hárman jöttek el. Abból a háromból is kettő aludni akar, mert fáradt. Ha a tények oldaláról közelít, akkor ha ez kétszer előfordul, föl fogja adni. Mert az érzések oldaláról nézve azt mondja, hogy értelmetlen. Lehet, hogy föl kell vetni azt a kérdést, hogy értelmetlen, de én először azt a kérdést vetném fel, hogy „honnan nézed? Hogyan közelíted ezt a közösséget, honnan közelíted az egyházközséget?" Ha nem a hit oldaláról közelítjük meg azt, amiben élünk, úgy látjuk, hogy az egyházközségben vándormadarak a testvérek, mint a galambdúcban a verebek. Bemennek, kiszedik a magot, aztán repülnek tovább, hátha van még valahol egy kis mag. És senki nem akar fészket rakni és ott szolgálni.

Tehát a szemléletmódhoz nagyon fontosnak tartom, hogy a hit oldaláról közelítsünk. Erről mondok még egy-két mondatot. A hit, a remény és a szeretet krízisében vagyunk, a három legfontosabb isteni erény krízisében. Ennek ezer tünete van az egyházban, a püspököktől kezdve egészen a kis hittanosig, mindenhol. Hogy milyen biztonsági módszereket, rendszereket találunk ki egyházunk és az Isten Országa bebiztosítása érdekében, az egészen fantasztikus. Nagyon leleményesek vagyunk, pedig valahol a hitünket és a reményünket kellene megvizsgálni, hogy tényleg abban reménylünk-e, amiről Jézus beszélt és amit remény címén ajándékba kaptunk az egyházunktól.

A szeretet is nagyon fontos, mert ez is krízisben van!

A közösségvezetésnél nagyon fontosnak tartom a szeretetet. Lelkivezetői gyakorlatomban a legtöbbször és a legtöbb probléma a főparancs utolsó kis mondatával van: „...mint önmagadat". Nem szeretjük magunkat igazán, úgy, ahogyan szerethetnénk magunkat, mint Isten gyermekeit és a Szentlélek templomait. Hiszen

megváltottak és az Atya képmásai vagyunk. Beleszeretünk saját magunkba eredményeinkért, sikereinkért, produkcióinkért, pénzünkért, kapcsolatainkért, mindenért, amit föl tudunk mutatni. De azt úgy elviszi a világ, mint ahogy nekem elvitte az egészségemet egy bacilus és most náthás vagyok. Körülbelül ennyit érnek ezek a dolgok. Ha erre építesz az önszeretet címén, akkor vagy beleszeretsz saját magadba és minden erőddel azon fogsz dolgozni, hogy ezt a képet fönntartsd magad előtt és a testvéreid előtt is, vagy pedig utálni fogod magadat és ennek következtében mindig utálni fogsz egyeseket, a közösségen belül is. Így nem szereted önmagadat, nem szereted gyengeségeidet, kudarcaidat, sikertelenségeidet, bűnös oldaladat, s ezért nem tudsz igazán vezetni, mert nem tudod a szeretetben igazán vezetni a testvéreket. Ha te állandóan a sztárt mutatod nekik, amilyen szeretnél lenni, akkor ők nagyon el fognak kedvetlenedni, mert ők nem tudnak olyan sztárok lenni, vagy pedig úgy csinálják, mint az egyház a szentekkel: jó magasra tesszük a szobrokat és tiszteljük őket, de nem követjük őket, mert jó messze vannak, és nem akarunk úgy élni, mint ők. Nagyon tiszteljük a szenteket és imádkozunk is hozzájuk, de hogy elkezdjünk az ő útjukon járni, azt már nem! A Szentlélek nagyon találékony, nagyon ötletes és megmondja, hogy hogyan kell követni Krisztust. Erre azonban nem nagyon vagyunk kaphatóak.

Az igazi vezetőnek Isten szeretetét kell sugároznia. Isten a szeretetét elsősorban rajtad mutatta meg, azzal, hogy igent mondott az életedre, hogy megteremtett, hogy megváltott, hogy közösséget vállalt veled. Ott él benned elszakíthatatlanul. Nem hajlandó kimenni, nem hajlandó a hátát mutatni, nem hajlandó szabadságra menni, és leckéztetni sem hajlandó, hogy „majd akkor kisfiam, ha..." Ő véglegesen odakötötte magát az életedhez. Ha hiszel ebben, akkor soha nem vagy magányos, egy pillanatra sem, és minden helyzetben megtalálod a reményt, hogy Istennel minden lehetséges. Így benne mersz maradni a konfliktusokban és szenvedésekben is.

Korunk iszonyúan fél a szenvedéstől és a fájdalomtól. A legtöbb pénzt a hadiipar után a kozmetikumokra és a gyógyszerekre költjük.

Félünk, félünk, félünk! Félünk attól, hogy szenvedjünk, és mindent megteszünk, hogy ezt megszüntessük. Én nem vagyok mazohista, de ha Jézus Krisztus hajlandó volt szenvedni ezért a világért, akkor talán meg kellene vizsgálnunk, hogy vajon kell-e nekünk ennyire félnünk a szenvedéstől. Vagy hogyan lehet benne maradni a konfliktusokban úgy, hogy nem lécelek le és nem próbálom megoldani hamis módon? És hogyan lehet magamra vállalni a Krisztussal való együttszenvedés örömhírét még az ellenségeimért is, ami egy következő lépés. Az igazi vezetőnek tehát Isten szeretetét kell sugároznia!

Az emberi szeretet feltételes. Nem árad, hanem ára van. „Szeretlek, ha..." „Szeretlek, mert..."

Isten szeretete ingyenes és feltétel nélküli. Ezt nem merjük elhinni azokra vonatkozóan, akik a mi szemünkben bűnösök és ellenségek. Vagyis Isten felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. Akkor halt meg értünk, amikor még bűnösök voltunk. Nem amikor meggyóntunk, hanem előtte.

Az emberi szeretet kimért: mindig visszatart magának valamit. Isten szeretete viszont nem méricskél, hanem teljesen áldozattá vált. *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen"* (Jn 3,16).

Ezzel kapcsolatban van egy gyönyörű megtapasztalásom. Találkoztam Vilivel a Bárka közösségben. Ő református és sérült. Béna barátaimmal Dunaharasztiba mentünk látogatni a közösséget. Éppen cibálom ki őket a tolókocsiból, amikor rohan felém Vili, átölel és a nyakamba ugrik: „Varga Laci, Varga Laci, tudod melyik a legszebb Ige a Szentírásból?" Ezt egy értelmi fogyatékos fiú kérdezi tőlem. Mondom: „Nem tudom Vili." És elkezdi mondani, hogy: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen! – És engem is így szeret!" Ölelt, puszilt.

Bementünk a hallba, kezdődött a szentmise. Ott volt a Duna Televízió, ott voltak a hatalmas mikrofonok, minden mozgott körülöttünk. Fölolvastam az Evangéliumot. Ott ült oldalt Vili. Elkezdtem mondani, hogy amikor idejöttem, Vili ezzel fogadott. „Mi is a legszebb Ige a Szentírásban Vili?" – kérdeztem tőle. Ekkor Vili rám nézett: „Pap vagy és még ezt se tudod?" Kihúzta magát, belenézett a kamerába és mondta: „Úgy szerette Isten a világot..." Azóta ezt nem felejtettem el, hogy ez a legszebb Ige a Szentírásban. Tanultam.

Az emberi szeretet önző. Az mozgatja, amit kap és nem az, amit ad. Isten szeretete viszont önkiüresítő szeretet, szolgáló. Jézus nem érdekből mosta meg a tanítványai lábát. Mindig jelen van és mindig kéznél van ez a szeretet.

Az emberi szeretet morgolódó, nem képes megbocsátani se önmagának, se másoknak. Isten szeretete viszont teljes. Az emberi szeretet korlátozott. Isten szeretete találékony és újjáteremt. Hogyha hiszed ezeket és akkor is hiszed, amikor ebből semmit nem érzel, akkor kezd növekedni a szeretet benned!

Varga László plébános
tanítása alapján

— FOLYTATJUK —

Márta - Mária

Nyáron elutaztam Medjugorjéba, a Nyári Ifjúsági Fesztiválra. Az utat Kemenes Gábor atya szervezte. Éreztem, hogy fogok kapni valamit az Úrtól, viszont félelem is volt bennem, mert amikor nagy elvárásaim vannak egy utazással kapcsolatban, akkor biztosan balul sül el valami. A kiutazás előtt mindig van egy közös szentmise, amivel elindul a zarándoklat. A szentmise végén szokta kihirdetni Gábor atya, hogy ki melyik buszon fog utazni. Én előzőleg kértem, hadd utazzam azon a buszon, amin ő is. Így valóban az 1-es buszon utazhattam, bár ő csak Szarajevó előtt szállt fel a buszra, addig az autóját vezette. Azt viszont nem tudtam, hogy engem neveztek ki arra a buszra egyik csoportvezetőnek. Ez csak akkor derült ki számomra, amikor mentem a buszhoz és hangosan kiabálták a nevem, mármint hogy keresnek egy Mezővárit, aki a csoportvezető. Ezen teljesen meglepődtem, hiszen én eddig csak négy évvel korábban, tavasszal voltam Medjugorjéban. Azért hamar megnyugodtam, mert eléggé „szervező" típus vagyok, vagyis szeretek a dolgok sűrűjében lenni.

Szépen is indult minden, már csak azért is, mert a másik csoportvezető egy rutinos zarándok volt, Kati már sokszor volt medjugorjei zarándoklaton. Még a buszon megbeszéltük, hogy azok, akik egy házban lesznek elszállásolva, lehetőleg hozzanak létre minden reggel egy szeretet-közösséget, és étkezzenek együtt, hiszen így is meg lehet élni az egységet. Ez a mi házunkban is elkezdődött, már a megérkezésünket követő reggel. Hat órakor felkeltem, feltettem a teavizet forralni, majd furulya- és énekszóval kezdtem kelteni a társaságot, hogy legyen idő a reggelire és időben el tudjunk indulni Medjugorje szívébe. Mi ugyanis negyven percre laktunk a központtól. Ezzel nem is volt baj, viszont a második reggel már feltűnt, hogy Kati nem jön velünk reggelizni, ugyanis ő negyed hétkor elindult a kápolnába, hogy a reggeli program előtt imádkozzék. Ez igazából a harmadik napig nem okozott számomra gondot, addigra már kialakult a reggelit elkészítő csoport, viszont időközben a lelki langyos állóvíz, amiben addig éltem, teljesen felkavarodott. A Szűzanya soha nem hagyja, hogy egy gyermeke langyos vízben csücsüljön, amikor Isten tüzes szeretetében élhetne. Viszont az állóvíz felkavarodása miatt kibillentem vélt lelki egyensúlyomból, és elkezdtem morogni „Mártaságom" miatt. Úgy éreztem, hogy Kati, aki minden reggel rohan az Úrhoz, olyan, mint Mária, míg én, aki alig érek le az első tanításra, Márta vagyok (Lk 10,38-42). Ezt az érzést az is erősítette, hogy a tíz kilométeres körmenet során lesántultam, így még lassabban tudtam közlekedni. Még egy csiga is kenterbe vágott volna százon. Persze a negyedik naptól már rájöttem, milyen jó az Úrra hagyatkozva stoppolni...

Viszont Mártaságom tudata nagyon gyötört, de csak addig, amíg a kápolnába le nem tettem az Úr elé ezeket a bántó, fájó érzéseket. A szentségimádást megelőzte egy komoly gyónás, ami által megtisztultam a bennem dúló dühödt önigazolásoktól. Ismét rájöttem, nagyon jó dolog gyónni... Ezek után a Szűzanya még külön ajándékokat is adott, olyan ajándékot, amit mindenkinek felkínál: a békét, a rózsafüzér mély megélését és szerelmet a Biblia iránt. Megadta a békét a családomban, úgy ahogy kint ígérte: *„Imádkozzatok a családotokban a békéért, és én megadom nektek"* (2001. augusztus).

Amikor hazajöttünk, a záró szentmise után Gábor atya kérésére igekártyákat osztottam szét a misén résztvevő zarándokok között. A csoportomból odajött az egyik kedves lány és azt mondta: „Köszönöm a Mártaságodat, mert más ezt nem tette volna meg." Nagyon jól esett ez a köszönet, és jó volt, hogy a családomban valóban érezhetővé vált a béke és az igazán elfogadó szeretet. Nem lettünk szentek, de valami, azaz Valaki megérintette még édesanyám és bátyám szívét is, akik nem hisznek Istenben.

Itthon elkezdtem hétköznap is szentmisére járni, a rózsafüzért próbálom mindennap elmondani, és lehetőleg mindennap olvasok valamit a Bibliából. Megfigyeltem, hogy amikor a rózsafüzért imádkozom, akkor nem vagyok annyira morcos közlekedés közben, mint máskor. Megértettem, hogy valóban imádsággá kell lennünk Istenért, hogy valóban Isten gyermekei lehessünk, és akkor talán a Szűzanyának sem kell olyan sok könnyet ejtenie. És arra is rájöttem, hogy nem rossz dolog Mártának lenni, hiszen ha mindenki Máriára akarna hasonlítani, akkor senki nem élhetné meg a szolgáló szeretet nagyszerűségét, amikor sokszor önmagunkról kell lemondanunk másokért. Örülök, hogy Márta lehetek, és örülök, mivel Mária imádságos lelkülete is bennem van. Mindkettő jelen van mindannyiunk szívében, csak fel kell fedeznünk, hogy valóban egyensúlyban lehessen a lelkünk.

Mezővári Adrienn

A dicsőítésben rejlő erő

Meggyőződésem, hogy a helyes dicsőítés is kegyelem! Alig egy esztendeje kapcsolódtam be a karizmatikusok imádságos közösségébe, ahová az Isteni Irgalmasság tisztelete, és a Szűzanya hathatós közbenjárása vezetett. – Minden kegyelem! –

Eleinte csak kóstolgattam ezt a bensőséges, dicsőítő imamódot, majd elolvastam a Katolikus Karizmatikus Megújulás Szentlélek mozgalmáról szóló irodalom nagy részét. Szembesültem tökéletlenségeimmel, és nagy vágy ébredt bennem az Istennel való mélyebb kapcsolatra, hitem gyökeres, minőségi változására.

2001. októberében jelentkeztem az Élet a Lélekben szemináriumra, és sóvárogva vártam a Lélek-keresztség napjának ígéreteit. Hamarosan megtapasztaltam, milyen nagyvonalú Isten a szeretetben. Repülni vágytam Felé, de csak ólomlábakon baktattam. Legalábbis így ítéltem magamról. Ám Ő puha, meleg tenyerén dédelgetett, hogy el ne bátortalanodjam a Feléje vezető úton.

2002. január 30-án a Tömő utcai dicséreten vettem részt, melyet közbenjáró ima követett. Kértem a testvéreket, azért imádkozzanak, amit az Úr tart fontosnak közölni velem. A sok csodálatosan erősítő és megnyugtató üzenet végén az egyik testvér egy képet kapott. Azt látta, hogy egy pénzérmét forgatok a kezemben, és elégedett vagyok a pénzemmel. (Itt lényegesnek tartom megjegyezni, azokban a napokban tudtam meg, hogy 2002. január 1-től a nyugdíjat már nem vonják össze a fizetéssel, csak a fizetés lesz adóköteles. Ez a hír pedig egy „kispénzhez" szokott pedagógus számára valóban azt jelentette: „Nekem most van pénzem.")

Az Úr pedig azt üzente nekem: **„Megáldom a kezedet, számon tartom minden alamizsnálkodásodat, és Én vigyázok a pénzedre."**

Egyik ámulatból a másikba estem. Ez az aprólékosan törődő szeretet könnyekig meghatott. Hálát adtam az Úrnak mindenért. Sokszor felidéztem a hallottakat, de ezt az utolsó ígéretet – eléggé el nem ítélhető módon – elfelejtettem.

Elérkezett az április. Villamosbérletet kellett váltanom. A jegypénztárnál rádöbbentem, hogy elhagytam a pénztárcámat. Valójában nem is a benne lévő pénz izgatott, hanem a tárcámban tudtam azt a pénztári bizonylatot, amellyel az előző napon vettem fel a nyugdíjamat. A bizonylaton szerepelt a betétszámla száma, a személyim száma és az aláírásom. Az idő 17 óra 30 perc volt, a takarékszövetkezet már zárva... le sem tudom tiltani a számláimat... stb. Reménytelenül felszálltam a 62-es villamosra, a közösségbe igyekeztem.

A Bosnyák tér közelében ezt kérdeztem az Úrtól: „Uram, én ma egész imaórán a számlaszámom elvesztésén fogom jártatni az eszemet? Tudod, milyen nagyon fontos nekem ez a heti szentségimádásos imaóra!" S ekkor, mint egy hűsítő fuvallat a forró nyárban, átsuhant az emlékezetemen az Úr szava, de ilyen formában: **„Megígértem, hogy minden filléredre gondom lesz."**

Egy pillanat alatt – rám nem jellemző módon – béke, nyugalom és biztonság szállt a szívembe. Hálát adtam: *„Uram, köszönöm, hogy ilyen előrelátó vagy, hogy ilyen közel vagy hozzám, hogy feltétlenül hihetek Benned. A Te ígéreted valóság, még a hajszálaimat is számon tartod. Uram, áldalak mindenért!"*

Az imaórának minden pillanatában tudtam figyelni, s betöltött az Oltáriszentségben jelenvaló Jézus boldogsága.

Ezután még a Bazilikába is átmentem az esti, 9 órai szentmisére. Útközben a 7-es buszon ismét eszembe jutott a pénztárcám, de akkor már dicsőíteni kezdtem az Urat az elvesztéséért. Mint a buzgár, fakadt fel belőlem a dicsőítés.

A Ferenciek terén szándékoztam átszállni a 3-as metróra, de oly nagy mértékben árasztott el az örömteli dicsőítés, hogy a metró lejáró helyett a lépcsőn kezdtem fölmenni a tér felé.

Akkora boldogságot adott az Úr a szívembe, hogy csaknem felkiáltottam: „Uram, ha Te így jutalmazod a szívbéli dicsőítést, akkor én minden nap elveszítem a tárcámat. Ezzel a boldogsággal, amivel most megajándékoztál, semmi sem ér fel!" Könnyű voltam, szinte repültem. A bazilikában a misén is állandó késztetést éreztem a dicsőítésre.

Hazafelé autóval hozott egy ismerősöm. Akkorra már annyira tele volt a szívem örömmel, hogy említést sem tettem neki a tárcám elvesztéséről. A kocsiban halkan imádkoztam a rózsafüzért. Kisvártatva egy kép villant be az agyamba. A pénztárcámat láttam otthon az íróasztalon a telefon előtt.

Hamarosan hazaérkeztünk. A szokásos üdvözlésekre felébredt az alvó férjem, és megszólalt: „A pénz-

tárcád – hiánytalanul – a szobádban az íróasztalodon van."

Bonyodalmas és mégis egyszerű módon került haza. Az Úr tökéletes szervező, mindig hűséges az ígéreteihez.

Letérdeltem a kereszt elé, és hálatelt szívvel köszöntem meg a nap kegyelmeit. **„Uram, csodálatos Isten vagy! Szentlelked gerjesztette bennem a dicsőítés vágyát, Ő imádkozott bennem, s én kapom a jutalmat! Ma megízleltetted velem a dicsőítésben rejlő erőt, megóvtál a pániktól, növelted a szeretetemet, bizalmamat, hitemet Irántad. Köszönöm, hogy ismét megerősítettél gondviselő szeretetedben. Áldalak, imádlak és dicsőítelek hatalmas Istenem."**

Ui: Köszönöm az Úrnak azokat a becsületes embereket, akik nem fáradtak bele személyem felkutatásába – ezzel is szolgálván Isten dicsőségét –, hogy ez a tanúságtétel megszülethessen.

R-né Sz. Dóra

Hogyan győzhetünk a kísértések felett?

„Azt nem kerülhetjük el, hogy madarak repüljenek el a fejünk felett, de azt már megakadályozhatjuk, hogy fészket rakjanak a hajunkban." Luthernek ez a szemléletes mondása két tényt fejez ki a kísértéssel kapcsolatban: mindenkit érhet kísértés, de ellenállhatunk és győzhetünk felette. Mivel ebben a fejezetben szinte kizárólag az utóbbi igazsággal foglalkozunk, először szóljunk néhány szót az elsőről. A kísértés általános tapasztalat, egyetlen ember sem mentes tőle. A *„mindnyájan vétkeztek"* (Róm 3,23) szükségszerűen magában foglalja azt is, hogy mindenki került kísértésbe – és mindenki meg fog kísértetni, mivel *„lehetetlen, hogy botránkoztatások ne történjenek"* (Lk 17,1).

Senki sem választhatja meg tehát, hogy kerüljön-e kísértésbe vagy sem. Ebből következik, hogy maga a kísértés nem lehet bűn, mert azért valóban nem lehetünk felelősek, ami elkerülhetetlen. A bűn tehát nem az, hogy kísértésbe kerülünk, hanem az, ha **engedünk** neki. Meg kell értenünk ezt a fontos különbséget. Urunk maga is került kísértésekbe, nemcsak szolgálata kezdetén, hanem egész munkálkodása során (Mt 16,23; 22,18; Lk 22,28), és mégis teljesen bűn nélküli volt. Számíthatunk rá, hogy nekünk is lesznek kísértéseink, a figyelmeztetés pedig felfegyverzés, mert a veszély felismerése fél győzelmet jelent.

Úrrá lehetünk a kísértések felett Őáltala, *„Aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt"* (Zsid 4,15), és *„mivel maga is kísértést szenvedett, tud segíteni azokon, akik kísértésbe esnek"* (Zsid 2,18). Hogyan győzhetünk tehát?

a. Virrasztani és imádkozni

„Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek" (Mk 14,38). Ebben és több hasonló kijelentésében (Mk 13,33-37) a Mester folytonos szellemi éberségre és lelki készenlétre szólít fel bennünket, hogy győzni tudjunk a kísértés felett. Az apostolok is aláhúzzák és tovább fejlesztik Jézus tanítását ezen a ponton. *„Ne is aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok"* (1Tesz 5,6). *„Józanok legyetek és vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, és keresi, hogy kit nyeljen el"* (1Pt 5,8). Ebben az utóbbi idézetben Péter apostol rámutat arra, hogy miért szükséges ez az éberség. Pál apostol is hasonlóképpen figyelmeztet bennünket az ördög ravaszságára, emiatt kell a hívő embernek *„Isten minden fegyverét"* felöltenie (Ef 6,11). Mivel az ördög olyan ravasz, alattomos és agyafúrt, és gyakran *„világosság angyalává változtatja át magát"* (2Kor 11,14), a tanítványoknak teljesen ébereknek kell lenniük, hogy elmondhassák: *„Jól ismerjük az ő szándékait"* (2Kor 2,11).

Igen nagy hibát követünk el, ha lebecsüljük az ellenség erejét és ravaszságát még a földi, katonai harcokban is, amikor csupán *„test és vér ellen"* hadakozunk. Mennyivel nagyobb esztelenség az, ha lazítunk ébersé-

günkön *„a sötétség világának uraival"* szemben! Sokan éppen ezért esnek áldozatul a kísértésnek, mert nagyon magabiztosak és elbizakodottak lettek, s nem ismerik fel, hogy ez már önmagában is körmönfont kísértés. *„Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!"* (1Kor 10,12). Krisztus komoly szavai, noha azok eredetileg az Ő dicsőséges visszajövetelére vonatkoztak, sokkal átfogóbban is alkalmazhatók: *„Amiket pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!"* (Mk 13,37)

„...és imádkozzatok", itt is az Úr a mi példaképünk, mert megpróbáltatásának legsötétebb órájában, a Getszemáni kertben először a három apostolt szólította fel az imádkozásra, azután az imádsághoz folyamodott Ő maga is. A Miatyánkban pedig arra a kérésre tanított bennünket, hogy *„szabadíts meg a gonosztól"*, és a Megváltó maga is imádkozott Péterért, hogy megállhasson, amikor a Sátán *„megrostálja"* (Lk 22,31).

Az imádság által kaphatjuk meg Isten erejét és kegyelmét, hogy legyőzhessük a kísértést. Valahányszor *„tiszta kezeket felemelve"* (1Tim 2,8) imádkozunk, legyőzzük szellemünk ellenségét, mint ahogy Mózes a hegytetőn közbenjáró imára emelt kezekkel győzött Amálek felett (2Móz 17,11).

Nagyon fontos azonban, hogy az imádságban **ne** a bűnre összpontosítsuk figyelmünket. Szívünk támaszkodjék Istenre, figyelmünk pedig irányuljon imádság közben határozottan azokra a kegyelmi ajándékokra és lelki erényekre, amelyekre szükségünk van, ne pedig a bűnre, amely felett győzedelmeskedni akarunk. Mindig helytelen, ha a bűnre összpontosítunk. Hogy egy példát említsünk: ne imádkozzunk úgy, hogy „Uram, szabadíts meg az indulatosságtól", hanem inkább így: „Uram, add nekem Szent Lelkedet, hogy megteremje életemben az Ő gyümölcsét, különösen a türelem, az önuralom és a békesség gyümölcsét." A szabály tehát az, hogy az imádságban azokra a kegyelmi ajándékokra irányítsuk figyelmünket, amelyekre szükségünk van, és ne a vétkek vagy hibák felé, amelyek fölött úrrá szeretnénk lenni.

b. Az üres ház

„Mikor a tisztátalan lélek kiszáll az emberből, puszta helyen bolyong, nyugtot keres, de nem talál. Akkor azt mondja: Visszatérek házamba, ahonnét kijöttem. Amikor odaér, üresen találja, sőt még kisöpörve és földíszítve is. Erre elmegy, hoz magával hét másik lelket, magánál is gonoszabbat. Bemennek és ott laknak. Annak az embernek a sorsa pedig rosszabbra fordul, mint előbb volt." (Mt 12,43-45)

Ebben a leírásban az emberi szívről van szó. Ha végbement a tavaszi nagytakarítás a szívben, tehát **tiszta**, de **üresen** maradt, veszélybe kerül. Ha az ember nem hív új lakókat a házába, akkor a régi, a gonosz szellem visszatér, mégpedig nyolcadmagával. Urunk kortársai közül többen bűnbánatot tartottak Keresztelő János prédikációinak hatására, és bizonyos bűnöket letettek. De gazdátlan szívükbe nem hívták be a Megváltót és nem igenelték szívvel-lélekkel az Ő küldetését. „Tisztaságuk" csupán negatív és ideiglenes volt, végső állapotuk pedig rosszabb az elsőnél.

Tény az, hogy az üres életbe elkerülhetetlenül betelepszik a bűn. A gonoszt sohasem lehet azáltal kiűzni, hogy határozott és tartós kísérleteket teszünk a kizárására; csak úgy lehet kikergetni, ha **befogadjuk magunkba a jót**, tehát egy új érzület kiűző ereje által. Sokan folytonos, fárasztó küzdelmet vívnak a „démonok" ellen, és gyakran csodálkoznak, hogy miért érnek el olyan kevés sikert. **Jók** akarnak lenni – **semmiért**! Ugyanezt az erőt fordíthatnák arra a **pozitív** feladatra is, hogy megtöltsék a szívük hajlékát jó lakókkal, úgyhogy amikor a „démonok" belesnek az ablakon, lássák, hogy a ház foglalt és megtelt.

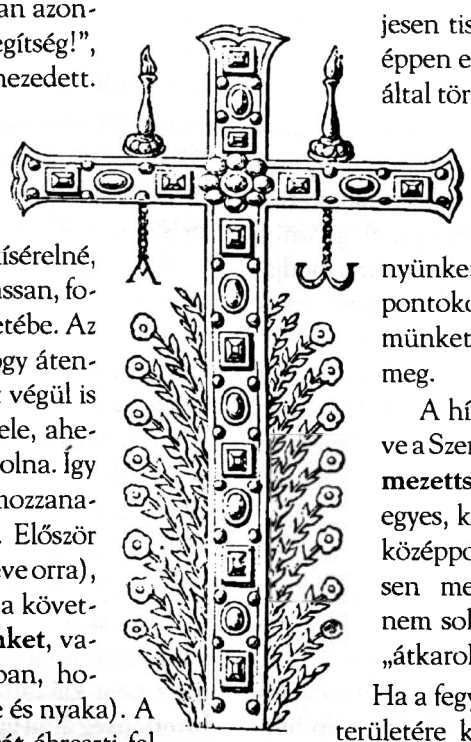
Mit jelent az, hogy megtöltjük a házat? A következőket: Hívjuk szívünkbe az Úr Jézus Krisztust, engedjük, hogy az Iránta való szeretet „új érzülete" lángra lobbanjon életünkben, keressük az érintkezést az Ő tanítványaival, kössünk velük barátságot, és legyen valódi, kielégítő közösségünk egymással. Szánjuk oda magunkat szívvel-lélekkel és teljes erővel az Ő munkájába, és az Ő országa legyen a fő célunk. Legyen minden nap időnk az imádságra, bibliaolvasásra és elmélkedésre – röviden, álljon **minden** erőnk az Úr Jézus Krisztus szolgálatában és imádatában. Azon fáradozzunk, hogy alkalmasak legyünk valamire – legyünk pozitívak. „Nem tiszta a szív, ha nem lángol, nem valódi az erény, ha nem ragad magával" (Sir John Seeley). Sokan azért buknak el a kísértésekben, mert bár természetük pozitív dolgokra irányul, de annak kifejezéséhez nem találják meg az Istentől adott keretet.

Ne tengődjünk csak úgy, mint a növények, hanem éljünk kiteljesedett életet, mint Isten gyermekei. Ha egészen átadtuk magunkat Urunknak, akkor természetünk minden része összhangban egymással kiteljesedhet. A kísértésre a közvetlen válasznak egy „nem"-nek kell lennie, de a végső felelet minden kísértésre egy „igen" az Úr Jézusnak, aki bőséges életre vezet bennünket.

c. Játék a tűzzel

Egyszer egy arab tevehajcsár, egy nagyon hideg éjszakán a sivatagban aludt a sátrában. Éjnek idején felébredt, és látta, hogy tevéje bedugta az orrát a sátorlap alatt. Már éppen tiltakozni akart, de azután arra gondolt, hogy a tevének csak olyan kis része van a sátorban,

amely nem zavar. Mire később ismét felébredt, akkorra a teve már bedugta az egész fejét és hosszú, szőrös nyakát is a sátorba. Az arab most már összeszedte magát, hogy tiltakozzon, de a teve megelőzte, és így szólt: „Valóban annyira zavarok? Olyan rettenetesen hideg van odakint, és nem tolakodom be tovább." Az ember újra elaludt, és mikor harmadszorra felébredt, ijedten látta, hogy már a teve mellső lábai és púpja is belül vannak. Amikor fel akart ugrani, hogy kihajtsa a tevét, ez ismét megszólalt: „Most aztán komolyan megígérem, hogy egy centiméterrel sem jövök beljebb – és azonkívül, ha ketten vagyunk bent, akkor melegebb lesz a sátorban." Az arab annyira lusta volt, hogy növekvő rossz előérzete ellenére újra elaludt. Hamarosan azonban rémült kiáltással ébredt fel: „Segítség!", mert a teve teljes testsúlyával ránehezedett. „Ha hely kell" – válaszolta kiáltására az állat –, „kint tágasabb!"

A bűn, a tevéhez hasonlóan, nem sétál egyenesen be az ember életének a sátrába; ha ezt megkísérelné, azonnal visszautasítanánk. A bűn lassan, fokozatosan furakodik be az ember életébe. Az arabnak nem volt szándékában, hogy átengedje a tevének a sátrat, de az állat végül is elérte ezt, mert az arab szóba állt vele, ahelyett, hogy határozottan kizavarta volna. Így a bűn is, a kísértés négy különálló mozzanatában kerít bennünket hatalmába. Először egy rossz gondolat jut eszünkbe (a teve orra), és ha nem űzzük ki azonnal, akkor a következő lépésben elfoglalja **képzeletünket**, vagyis elkezdjük kiszínezni magunkban, hogyan követjük el a bűnt (a teve feje és nyaka). A gonosz kép aztán a cselekvés **vágyát** ébreszti fel bennünk (a teve lábai és púpja), ez pedig a bűnös **cselekedetre** ösztönöz bennünket.

Mi tehát a helyes módszer, amellyel elbánhatunk a kísértéssel. Az ember nem kerülheti el azt, hogy rossz gondolatok támadjanak benne – ez mindenkivel előfordul, vagy más szóval, mindenkit érhet kísértés. Azt azonban már megakadályozhatjuk, hogy a rossz gondolatok bűnös elképzelésekké és kívánságokká váljanak. „Arról nem tehetsz, hogy egy madár elrepül a fejed felett – de azt már igenis megakadályozhatod, hogy fészket rakjon a hajadban!"

A szabály tehát az, hogy akkor küzdjünk meg a kísértéssel, amikor először támadja meg a gondolatvilágunkat, és ne játsszunk vele.

Űzd el a tevét, amikor az orrát bedugja a sátorlap alatt, később sokkal nehezebb lesz vele megbirkózni. Ne játssz a tűzzel!

d. A visszatérő (megrögzött) bűn

Sok hívő ember tapasztalata az, hogy újból és újból akadályozza őt egy bizonyos bűn, amelybe minduntalan beleesik. Ezt visszatérő vagy „megrögzött" bűnnek nevezzük. Az ilyen embernél, úgy látszik, az erkölcsi küzdelem erre az egy pontra összpontosul. Először is rá kell mutatnunk, hogy balgaság egy bizonyos bűnre összpontosítani a figyelmünket. Sokszor ez a nehézség fő oka. Nagyon szeretnénk, ha senki sem értene félre minket, amikor felvetjük azt a gondolatot, hogy ez a „megrögzött bűn" magát Istent sokkal kevésbé érdekli, mint bennünket. Az emberi természet gonosz, Isten szándéka azonban az, hogy bennünket teljesen tisztává tegyen az Ő Fia által. Istent éppen ezért **egész** lényünknek a Szentlélek által történő átalakítása érdekli, nem pedig egyes hibák vagy bűnök lenyesegetése. Még az is megtörténhet, hogy azáltal állunk ellene a megváltó kegyelemnek (mely egész lényünket át akarja formálni), hogy egyes pontokon próbáljuk megjavítani a jellemünket, de lényegében nem változunk meg.

A hívő embernek tehát, együttműködve a Szentlélekkel a **mindent átfogó fegyelmezettséget** kell gyakorolnia, nem pedig egyes, kiválasztott hibákat vagy bűnöket a középpontba állítania. Az ellenség különösen megerősített harciálláspontjai ellen nem sokat ér a szemben-támadás, hanem „átkaroló hadműveletekre" van szükség.

Ha a fegyelmezést állhatatosan az élet egész területére kiterjesztjük, akkor majd az egyes pontok is „behódolnak". A szabály tehát az, hogy gyakoroljunk önuralmat minden területen, és ne irányítsuk minden figyelmünket csak egy valamire.

A sűrűn ismétlődő kudarcoknak egy másik oka, amelyet „Az üres ház" című fejezetben már említettünk, az, hogy nem fogadjuk el és nem használjuk fel helyes és pozitív módon azokat az ösztönöket, indításokat és vágyakat, amelyek benne rejlenek emberi természetünkben. Ezek az ösztönök és indulatok önmagukban nem rosszak, csak akkor romlanak meg és válnak gonosszá, amikor helytelen célra irányulnak. Ugyanazt az ösztönt vagy indulatot lehetne helyes cél felé is irányítani, Isten és embertársaink szolgálatára felhasználni.

Pál harcias természettel született, de ezt nem arra használta fel, hogy a szomszédját fejbe vágja, hanem arra, hogy a „jó harcot" megharcolja. Mi is használhatjuk helyes módon mindazt, ami bennünk van, és akkor

az nem fog vulkánként kitörni, ártani és rombolni. Végezetül pedig be kell látnunk, hogy a fegyelmet nem valósíthatjuk meg úgy, hogy meglengetjük a ragyogó elhatározás varázspálcáját. Arra van szükség, hogy nap mint nap a gyakorlatban megvalósítsunk egy-egy elhatározást, és így haladjunk előre az önfegyelmezés útján. Úgy kapjuk meg és érjük el az önfegyelmet a Mester vezetésével, mint ahogyan a versenyző az állandó edzés által lesz erős és ügyes.

e. Nézzünk Jézusra

Fordítsuk most figyelmünket egy nagyon gyakorlati kérdésre! Mindannyian kerülünk kísértésbe; mit tegyünk tehát a kísértés **pillanatában**? Már hangsúlyoztuk, mennyire fontos a kísértés jelentkezésekor azonnal ellenállni; de hogyan valósítsuk ezt meg?

Egy dolog teljesen világos: nagy hiba, ha úgy akarunk győzni a bennünket kísértő rossz fölött, hogy arra összpontosítjuk a figyelmünket. A tapasztalat szerint azonban sokan ezt teszik – s így nem tudnak győzni a kísértés felett. A kísértés legyőzésének nem az a módja, hogy felvesszük a harcot a gonosz ellen, mert akkor figyelmünk arra összpontosul, és minél többet foglalkozunk a gonosszal, annál inkább rabjaivá leszünk. Sokan kudarcot vallanak a kísértés legyőzésében, nem mintha nem próbálnának meg úrrá lenni rajta, hanem mert túlságosan is sokat próbálkoznak, de helytelen módon.

A helyes eljárás az, ha **elfordítjuk figyelmünket**, máshová tekintünk, és a hívő ember számára ez azt jelenti, hogy „nézzünk Jézusra". Az akarat igazi feladata a figyelem irányítása, és ha a lélek Jézus felé fordul, akkor a gonosz elveszíti vonzerejét, mi pedig megerősödünk az Ő kegyelme és ereje által. Végzetesen hátráltatja az igazi szellemi fejlődést, ha az ember mindig csak önmagával, különösen pedig a saját kísértéseivel foglalkozik. Ez az út nem vezet életre és győzelemre, hanem beteges megszállottságra és hitéletünk elsorvadására. Inkább neveljük rá magunkat arra, hogy a kísértés idején ne önmagunkra tekintsünk, hanem Megváltónkat szemléljük teljes szentségében és hatalmában. A keresztény versenyző félreteszi az akadályokat és a megkörnyékező bűnt, mégpedig azáltal, hogy Jézusra néz (Zsid 12,1-2).

f. Győzelem a kereszt által

Éppen most hangsúlyoztuk, hogy a kísértés idején figyelmünket más felé kell irányítani: Krisztusra, a Megváltóra. De miért éppen Őrá, és nem máshová? Ez az Evangélium lényegéhez vezet bennünket: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért." Ez az öt szó határozza meg azt a módot, ahogyan a hívő embernek a bűnnel és a kísértéssel szembe kell néznie. A Golgota csatatér volt, ahol Urunk a kereszten megküzdött a sötétség minden hatalmasságával, és őket nyilvánosan megszégyenítette, mert diadalmaskodott felettük a keresztfa által (Kol 2,15). A kereszt teljes győzelem és döntő diadal, a gonoszság erői teljes vereséget szenvedtek. Ez megtörtént, és ez a legfontosabb.

A hívő embernek tehát nem kell küzdenie azért, hogy győzelmet arasson a gonosz felett, hiszen akkor Krisztus hiába halt volna meg (Gal 2,21). A hívő embernek az az igazi feladata, hogy **magáévá** tegye a már kivívott **győzelmet**. A keresztény élet fegyelmezésének éppen az a célja, hogy magunkévá tegyük ezt a győzelmet. Vereségeinknek az az oka, hogy nem hiszünk, nem fogadunk el és nem bízunk. Ha az ember elfogadja a Megtartót és hisz bűnei bocsánatában az Ő véréért, ha fegyelmezetten megmarad mindenkor Őbenne, és a kísértés idején Reá tekint – akkor a bűnnek már nincs hatalma felette. Mert *„az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk"* (1Jn 5,4).

Egy indiai legenda szerint egyszer egy délceg hindu harcos csatába indult, és olyan vad dühvel és erővel harcolt, hogy senki sem tudott neki ellenállni, százával kaszabolta le az ellenséget. Végül azonban emberére akadt, aki párviadalban levágta a fejét. Olyan vad elszántsággal harcolt azonban, hogy a teste a fej nélkül is tovább osztotta a csapásokat. Ily módon még több ellenséges katonát ölt meg, míg végül valaki rá nem kiáltott: „Hiszen már levágták a fejedet!" Ekkor aztán holtan rogyott össze.

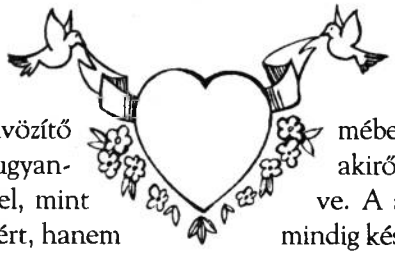
Isten erős Fia a Golgotán levágta a bűn fejét, de a szörnyeteg tovább gyilkol és sebesít meg embereket, mert nem kiáltanak így oda neki. A bűnnek csak a **hitetlenség** által van ereje. A kísértés csataterén a hívő ember – mint Konstantin császár – emelje fel a tekintetét a keresztre, és lássa meg a lángbetűkkel világító szavakat: „E jelben győzni fogsz!"

Kérdések a csoportbeszélgetéshez:

1. Hogyan oldanád meg a tisztátalan gondolatok problémáját?
2. Mi az az alapvető betegség, amelynek minden úgynevezett „bűnünk" csupán tünete? Hogyan lehet ezt a betegséget meggyógyítani?
3. Milyen különböző módszerekkel segít nekünk az Úr Jézus a bűn elleni harcban?
4. A kísértésnek több fokozata van. Melyik az a pont, ahol a gonosznak ellene kell álljunk?

R.W.K.

A JÉZUS SZÍVE-TISZTELET

A Jézus Szíve-tisztelet elsődleges tárgya az a szív, amely mint a feltámadt Üdvözítő szent testének egy része ma is él, és ugyanolyan tiszteletet, sőt imádatot érdemel, mint Üdvözítőnk szent teste. Nem önmagáért, hanem mert benne a második isteni személy s ezáltal „az istenség egész teljessége lakozik" és ráárasztja a maga végtelen szentségét.

Ennek a ténynek azonban a hittitkokban kevésbé jártas ember számára kevés a mondanivalója, ezért nem itt kell kezdenünk a Szent Szív tiszteletének megkedveltetését. Gondoljunk és utaljunk inkább arra, hogy a szív az érzelmi életnek, sőt a régiek elképzelése szerint az egész érzületnek, lelkületnek szimbóluma. Jézus Szívén keresztül tiszteljük és imádjuk Jézus egész belső lelki világát, Isten és emberek iránti érzületét. Mit jelent ez a gyakorlatban?

Az ember-Krisztus lelki életének központjában küldetése, az Atyaisten akaratának teljesítése, az Atya megdicsőítése áll. *„Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött"* – mondotta tanítványainak (Jn 4,34), élete művét pedig így foglalta össze főpapi imájában: *„Én megdicsőítettelek téged a földön. A művet, melynek elvégzését rámbíztad, véghezvittem"* (Jn 17,4). Jézus szíve elsősorban erről a küldetéstudatról beszél, és Isten iránt való engedelmességünket, alázatunkat, odaadásunkat és felelősségünket idézi emlékezetünkbe. Aki ebbe mélyebben belehatol, észre fogja venni Jézus lelkének legfőbb indítékait is: ember nem lett volna képes elégtételt adni a megsértett isteni felségnek és igazságnak, maga az isteni irgalom vállalta ezt Jézus személyében. Pótolta és ma is állandó engesztelséssel pótolja azt a tiszteletet és szeretetet, amit az Atya nem kap meg az emberek részéről. Áldozatos szeretetének lángjai, mint „vétkeinkért engesztelő áldozat", szüntelen pótolják mulasztásainkat, imádkoznak értünk és helyettünk, sőt a mi dicséretünk, hálánk és kérésünk átvételére és előterjesztésére is mindenkor hajlandó, és kedvesebbek azok az Atya előtt, ha azokat mintegy beleimádkozzuk az Ő szívébe, szívének szüntelen imádkozó örökmécsesébe.

A „szeretet lángoló tűzhelyének" melege másodsorban felénk, emberek felé árad. Jelképezi Jézusnak és az Atyának irántunk való szeretetét is. Arról beszél, hogy mit tett értünk és mit tesz értünk Isten szeretete. Arról szól, hogy minden gyarlóságunk, sőt gonoszságunk ellenére is fontosak vagyunk Isten szemében, mert olyan az Isten, mint az az ember, akiről jó értelemben mondják, hogy van szíve. A szív az ember igazi, önzetlen, segíteni mindig kész jóságáról szól, s olyan nyelven beszél, amit egyformán ért mindenki: felnőtt és gyerek, tudós és tanulatlan, szegény és gazdag. Mert irántunk is égő szíve van Jézusnak, azért nemcsak az Atyát engesztelte és engeszteli helyettünk, hanem életáldozatával meghozta számunkra az Istennel való kibékülés lehetőségét minden időkre, és biztosította nekünk azt az isteni jóakaratot, amiről a jó pásztorról, az elveszett juhról, az elgurult garasról és a tékozló fiúról szóló példabeszédekből tudunk, és aminek bizonyságait nemcsak a bűnbánó Magdolna és a jobboldali lator történetében, hanem bizonyára saját életünkben is láttuk, tapasztaltuk. A szív szívet keres, visszhangot kíván, kapcsolatot akar. Ezt is eszünkbe juttatja a szent Szív. Ez a szeretet természete és ez az egészséges lelkű ember válasza a vele szemben megnyilvánuló igazi szeretetre. Ezt akarja, várja, kéri tőlünk Jézus, éppen azért, mert egészséges lelkületűnek akar minket. Így kell értenünk azt a félreérthető fogalmazást, hogy szomjúhozza szeretetünket; nem úgy, mintha nem volna meg neki mindene nélkülünk, vagy boldogtalan lenne szeretetünk nélkül. Szívemet kell tehát adnom neki, kell, hogy olyan fontos legyen számomra, mint én vagyok Neki. Kell, hogy szívvel tudjam szeretni. Szívvel és áldozatosan. Mert a fölébe rajzolt kereszt és a köréje tett töviskoszorú nemcsak értünk vállalt áldozatait hirdeti, hanem felszólítás is akar lenni: áldozatába került a szeretet, mi se sajnáljuk érte az áldozatokat.

Ha ilyen gondolatokkal közelítjük meg a Jézus Szíve-tiszteletet, akkor kevésbé fog zavarni egyik-másik valóban túl érzelmes, épp ezért a mai ember, különösen a mai ifjúság előtt idegenszerű, sőt ellenszenvet kiváltó hangulatú ének vagy imádság. Keressük az ájtatosság igazi mondanivalóit és próbálkozzunk azoknak egyéni megfogalmazásával. Hiszen az ének és a kötött szövegű ima csak eszköz, csak út a cél felé, és nem is egyetlen út. A célt, Jézus lelkületének megközelítését kell sokszor és plasztikusan magunk elé állítanunk, akkor a számunkra kevésbé alkalmas úton is jól haladunk, vagy pedig találunk új, számunkra megfelelőbb utakat.

Előd István

»A Te igéd... világosság utamon«

(Zsolt 119,105)

5.

„IMÁDKOZZATOK, HOGY KÍSÉRTÉSBE NE ESSETEK" (Lk 22,40)

A Szentírás világosan elénk állítja az imádság kettős hatását: kapcsolatba lépni szerető Atyánkkal (Mt 6,9, Miatyánk), másrészt lelki erőt nyerni a kísértések legyőzésére. Mindenki, aki imádkozni kezd, ezt a kettős célt kell, hogy maga elé állítsa. Mivel a kapcsolatot minden nap meg kell újítani és a mindennap felmerülő kísértéseket le kell győzni, ezért *„szüntelenül kell imádkozni"* (1Tesz 5,17).

Az imádság a lélek lélegzetvétele – mondta valaki. Nagyon találó ez a megállapítás. Lélegezi annyit jelent, mint ellátni a testet a létfontosságú oxigénnel. Aki nem lélegzik, az meghal. Így van ez az imádsággal is. Aki nem imádkozik, az lelkileg meghal. Aki keveset imádkozik, az lelkileg elgyengül, vagy beteg lesz. Aki rendszeresen, tudatosan imádkozik, az befogadja Isten erejét. Új szemléletet nyer. Isten szemével látja a világot. Jobban el tud igazodni a feladatok között. Kitárhatja az Úr előtt szíve minden gondját és szükségletét. Ugyanakkor kifejezheti örömét, az Úr iránti háláját.

Amikor konkrét dolgot kérünk Istentől, gyakran megtörténik, hogy meghallgatja kérésünket. De az is előfordul, hogy nem kapjuk meg, amit szeretnénk. A meg nem hallgatott imádság titkairól talán egy könyvet is lehetne írni. Miről lehet szó? Isten azért nem hallgatja meg imádságodat, mert:

1. Valamit elmulasztottál, amit Isten várt volna tőled (például: megbocsátás, alázat, engedelmesség).
2. Máskor adja meg az Úr, mert a körülmények most még nem alkalmasak.
3. Bizalomra és hűségre akar nevelni. Ha néhány nap után abbahagyod imádat, ezzel jelzed, hogy amit kértél, nem is annyira fontos és nem is bízol benne, hogy Isten megadja.
4. Nem válna javadra. Isten mindent lelked üdvössége céljából ad meg. Mivel végtelenül szeret, nem adja meg, ami lelked kárára volna.
5. Jobbat akar adni! Lehet, hogy Isten sokkal jobbat szeretne adni, mint amit kérsz Tőle.
6. Önzésedet szolgálná és nem Isten Országát.
7. Gőgösen kérted, azzal a gondolattal, ha Isten nem adja meg, amit kérsz, akkor elhagyod Őt.

Soha ne gondoljuk, hogy Isten olyan, mint egy automata. Bizonyos számú imádság után megjön a kívánt dolog. Isten személy, aki jóságos szívvel mérlegel minden körülményt és csak azután adja meg – ha jónak látja –, amit kérünk Tőle. Mindamellett számolni kell a szabad akarattal is. Amikor kérjük szeretteink megtérését, bizonyára az Úr sok kegyelmet ad nekik, de szabad akaratuk ellenállása miatt lehet, hogy hosszú éveket kell várni, amíg ez megtörténik. Példakép erre Szent Monika, aki 12 évig imádkozott fiának – Ágostonnak – megtéréséért.

Mielőtt imádkozni szeretnénk valami konkrét dologért, előbb jó. megkérdezni az Urat, hogy valóban egyezik-e az Ő akaratával, hogy azt elnyerjük. Fejezzük ki készségünket, hogy szívesen megtesszük az Ő akaratát, ha Ő mást szeretne (Lk 22,42). Így nemcsak a csalódást kerüljük el, hanem a gonosz lélek kísértését is, aki mindig azon mesterkedik, hogy szembeállítson bennünket Istennel. Akár úgy, hogy lázadásra indít, akár úgy, hogy vádaskodásra, ami csökkenti bennünk az Úr iránti szeretetet.

TESTHELYZETÜNK IMÁDSÁG KÖZBEN

Mivel az ember testből és lélekből áll, nem mindegy, hogy milyen testhelyzetben imádkozunk. A Szentírás többféle formát ismer. Dániel könyvében olvashatjuk: *„Dániel napjában háromszor térden állva imádkozott és magasztalta Istent"* (Dán 6,10). A térdelő helyzet az alázatot és a kiszolgáltatottságot fejezi ki. Aki térdel, ezzel kicsivé teszi magát a mindenható Isten előtt és elismeri az Ő nagyságát. Máskor arról ír a Szentírás, hogy állva, kitárt karral imádkozik valaki. Valószínűleg Jézus is így imádkozott, amikor a 72 tanítvány visszatért evangelizációs útjáról és magasztalta az Atyát: *„Áldalak téged Atyám, mennynek és földnek Ura"* (Lk 10,21). Előfordul az is, hogy valaki leborul az Úr előtt és homlokával érinti a földet: *„Jób... a földre esve leborult"* (Jób 1,20).

A testhelyzet segíti a lelket, hogy jobban tudjon Istenre figyelni. Természetesen mindig a belső magatartás számít. Isten a szívet nézi. Ha nincs meg a megfelelő belső magatartás, a testhelyzet képmutatásnak számít, amit Jézus elutasít (Mt 6,5).

Megfontolandó kérdések:

- Kérés vagy hálaadás a jellemző imaéletemre?
- Bizalomteli-e mindennapi imádságom?
- Hogyan győztem le lázadásomat, ha „nem hallgatott meg" Isten?

D.B.K.

A szavak hatalma

„Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Róm 10,17)

Érzékeléseinkben kitüntetett szerepe van a hallásnak. Nem lehetünk közömbösek tehát arra, amit hallunk, illetve amit mi mondunk másoknak. Nem mindegy, milyen szavakkal fejezzük ki érzéseinket, gondolatainkat. Szavainknak teremtő ereje van!

Gondolkodásra, majd továbbgondolásra indított az a tény, melyet mindannyian ismerünk: szókészletünkben eltűnőben, szinte kihalóban van az a szó, amelyet oly sokan hiányolnak szinte tudat alatt is, amelyre oly sokan várnak. Amelyre az egész világ szomjazik: **szeretlek**. Sokan azt gondolják: minek erről beszélni, minek ezt mondani, hiszen „úgy is tudja”. Ezen az alapon azonnal abbahagyhatnánk szóbeli imáinkat. Ez így igaz is, no meg a hallgatásnak is megvan a maga rendelt ideje.

Vannak esetek, helyzetek, amikor azonban úgy megtölt Isten szeretete, hogy túlcsordul, ilyenkor a közlés vágya szorongat (szó szerint) és én csak hallgatok, mintha az lenne a természetes. Mintha szégyellnem kellene ezt az Istentől kapott ajándékot útjára engednem, ami bizony legtöbb esetben meglepetést, sőt némelykor szánakozó mosolyt vált ki. Mintha kérdezné: „Nincs neked valami bajod?”

Előfordult azonban már az is, hogy ugyanattól a személytől nemsokára visszakapom telefonon azt, hogy: „Szeretlek”. Micsoda visszacsatolás működik ebben?

Az ezzel ellentétes értelmű és jelentésű kifejezésekben azonban nincs hiány. Szinte bárhol, ahol emberek között vagyunk (kivéve a templomot), csakúgy röpködnek a káromlások, szitkok, trágár kifejezések. Sajnos már gyermekeinknél is terjednek ezek, amelyek szintén megtermik a maguk „gyümölcseit”.

Jusson eszünkbe Jézus Urunk intelme (Mt 5,21-22): *„Én pedig azt mondom Nektek: már azt is állítsák törvényszék elé, aki haragot tart. Aki felebarátját butának mondja, állítsák a nagytanács elé. Aki pedig istentelennek mondja, jusson a gyehenna tüzére.”*

Kimondott szavaink visszahatnak ránk is, és arra a személyre is, akit elítélünk. Teremthetünk vele bánatot, szorongást, félelmet, de teremthetünk vele békét, örömöt, reményt, hitet, kiben milyen lélek lakozik.

Szülők, nagyszülők, papok, pedagógusok, keresztények, nagy a felelősségünk! Szeretet-otthonok lakói, akik legtöbbször rácáfolnak erre a címre, amikor a naponkénti torzsalkodások, elítélések hálójában vergődnek. Mondod-e még ma, gyermekednek, szülődnek, házastársadnak, barátodnak, esetleg felebarátodnak, szobatársadnak, mindenkinek, akit Isten eléd hoz: Szeretlek? Ne késlekedj, ne szégyelld ezt a legdrágább szót tovább adni, amellyel Isten téged minden nap megajándékoz! Csak egy szó, és mennyi mindenre elegendő lenne. Hitünk próbaköve is lehet ez. Esténként a napi elszámolásaink során szembesülhetünk lelkünk állapotával. Hány emberrel találkoztam aznap, hány embernek adtam tovább az isteni üzenetet, hány lélekben indítottam el vágyakozást Isten után?

A vágyakozás keresést szül, a keresés végződhet rátalálással. Ha erre nem érzel indíttatást, bezárod szívedbe a kapott szeretetet, valami hiány, szegényedés indul el lelki életedben.

Indulj el azok nyomán, akik Krisztus nyomdokain haladtak, gazdag szellemi örökséget hagyva ránk. Keress orvost, lelkivezetőt, aki szeretetben, tudásban, bölcsességben teljes, lelki életed megújítására.

Isten sok munkást vár szőlőskertjébe. A közelmúlt rádiós híreiben egy kis falu lakói nyilatkoztak. Elhatározták, hogy visszaállítják falujukba az általános köszöntés szokását: mindig, mindenki köszön annak, akivel találkozik. Arról számoltak be, hogy azóta megváltozott a falubéliek hangulata, közérzete, boldogabbak, békésebbek lettek.

Miért ne tanulhatnánk mi is tőlük? Elindíthatnánk egy **szeretlek**-mozgalmat! Nem kell persze házalni, sem az embereket az utcán leszólítani. Ha Isten úgy akarja, készít alkalmat a megnyilatkozásunkra ott és akkor, amikor Ő akarja. Nekünk figyelmesnek és késznek kell lennünk, hogy minden időben megfelelhessünk Isten indításának. Légy Isten munkatársa, akár ez az egy rövid kis szó is világot formálhat, hisz ezért teremtettek erre a világra, hogy benned Isten megdicsőüljön! Töltsd be küldetésed! Szavaiddal is teremts egy új nemzedéket, egy más arculattal, amelyben Isten gyönyörködhet! Ne hidd, hogy mindez csupán képzelgés! Csak rajtad és rajtam múlik. A szív és Isten által vezérelt akarat az Ő országának közeledtét hozza, amiért minden nap imádkozunk. Csak rajtunk múlik, hogy az egész teremtett világ közös hallelujában oldódjon fel Isten dicsőségére! Ámen.

Miss Józsefné

HÁZASSÁGI HIRDETÉSEK

Istenben bízó, főiskolát végzett lány vagyok. Falun élek. Szeretem az egyszerűséget. Kicsit félénk vagyok, de őszinte. Megismerkednék egy megértő, elfogadó, 40 év körüli magas férfival, akinek fontos az önzetlen, egymást építő szeretet.

Jelige: „Családot szeretnék".

Lelkiekben gazdag, mélyérzésű, jó humorú, igényes pedagógus lány vagyok. Szeretem a gyermekeket. Színes egyéniséggel rendelkezem. Második diplomára készülök, 25 éves, 170 cm magas vagyok. Budapest közelében élek. Komoly, keresztény házassági kapcsolatot szeretnék. Kiskorom óta vágyódom a nagy családra. Eddig még nem találtam megfelelő ismerkedési lehetőséget. Bízom Isten gondoskodó szeretetében.

Jelige: „Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő" (Ter 2,18).

A válaszleveleket kérjük a szerkesztőség címére küldeni: 1146 Budapest, Thököly út 120.

Tartalomjegyzék

Katona István: Arcodon Isten dicsősége ragyog 3
Varga László: Hogyan lehet közösséget teremteni? – 1. rész 4
Mezővári Adrienn: Márta – Mária 9
R-né Sz. Dóra: A dicsőítésben rejlő erő 10
R.W.K.: Hogyan győzhetünk a kísértések felett?..... 11
Előd István: A Jézus Szíve-tisztelet 15
D.B.K.: »A Te Igéd... világosság utamon« 5..... 16
Miss Józsefné: A szavak hatalma..... 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Októbertől **újra kezdődnek az Emmausz Közösségi Házban a szemináriumok:**

» Október 2-án, szerdán este 6 órakor kezdődik a **Gyógyító szeminárium**, amely 10 hetesre bővült. Részvételi díj: 1.500.–Ft. Utolsó előadás: 2002. december 4. Jelentkezés: 222-53-06 (de. 10-től du. 16 óráig).

» Október 7-én, hétfőn kezdődik a 8 hetes **„Élet a Lélekben" szeminárium**, ugyancsak este 6-tól 8 óráig. Részvételi díj: 1.000.–Ft. Utolsó összejövetel: 2002. november 25. Jelentkezés: 222-53-06 (de. 10-től du. 16 óráig).

» Október 3-án, csütörtökön kezdődik a 8 hetes **„Misztika" szeminárium**. Este 6-tól 8 óráig tart. Részvételi díj: 1.000.–Ft Utolsó összejövetel: 2002. november 21. Jelentkezés: 222-53-06 (de. 10-től du. 16 óráig).

Felnőttek és keresők részére **hittanórákat** szervezünk. Az első óra szeptember 10-én, kedden lesz, este 6-tól fél 8-ig. Részvételi díj nincs! Alaptéma a Jelenések Könyvének magyarázata. Kísérő témák: a keresztény erkölcs a mai világ kihívásaiban; az imaélet megújítása; a hit mélyebb átélése és gyakorlása. A kísérő témák a résztvevők érdeklődése szerint alakulnak. Jelentkezés az első órán.

A szemináriumok és hittanórák helye: 1146 Budapest, Thököly út 120.

¤ Október 19-én lesz idén a **Katolikus Karizmatikus Találkozó** az esztergomi Bazilikában.

¤ Szeptember 21-én Magyarországra jön **Paulette Boudet**, a „Nem a te harcod" című könyv írója. Előadást tart Budapesten a Piarista Kápolnában (Pesti Barnabás utca) délután 2 órától 6 óráig.

¤ **A házassági hirdetéseknél** bővebben kérjük a keresztény lelkület leírását: imaélet, Szentírás, közösségbe járás, megtérés, másokon való segítés, Istennel való kapcsolat – mivel ez a házasság alapja!

E-mail cím:
maranatha.hu@freemail.hu
katona.istvan@freemail.hu

Címünk:
1146 Bp. Thököly út 120.
Tel/fax: 222-53-06

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

8. Jézus legyen életed középpontja

A bűn lényege az önközpontúság. Az ember saját magát emeli királlyá a bűnben és azt szeretné, ha mindig az ő akarata, vágyai, tervei valósulnának meg. Mindenki mást ennek a célnak szeretne alárendelni, még Istent is. A megtérésben Jézus kerül a középpontba. Az ember lemond az öntörvényűségről és örömmel rendeli alá Jézusnak akaratát, vágyait, terveit, mert tudja, hogy Ő a legjobbat akarja neki. Mert „ő maga a szeretet" (1Jn 4,9). Ha Jézus kerül életed középpontjába, a Szentlélek erőt ad, hogy legyőzzed önzésedet, uralkodási vágyadat, hazugságaidat. Mindenben azt keresed majd, ami a nagyobb szeretetet, egységet, békét jelenti. A Jézus-központú ember élet szeretet-központú. A szeretet lesz számodra az a csúcsérték, ami felé minden nap törekszel. Ezáltal kapcsolódsz Istenhez. Ezért mondta János apostol: „Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él és szeretete tökéletes lesz benünk" (1Jn 4,12).

150 Ft

„Aki utánam akar jönni,
tagadja meg magát, vegye föl
keresztjét mindennap és
kövessen engem.”

Lk 9,23